

Olympiadens invigning.

Ett storstillat skådespel.

Spiridon Louis,

som vann maratonloppet vid den första Olympiaden 1896, överlämnade vid invigningen en olivkvist från Olympia till Hitler.

Redan flera timmar före öppningshögtidigheternas början hade tusentals åskådare samlats till rikssportfältet i Berlin, där livlig verksamhet rådde. Vädret var icke det bästa. Lätta regnskurar föll ända sedan morgonen med små mellanrum, och paraplyer syntes överallt i och omkring sportplatserna.

Kl. 3 stämde den 300-man starka orkestern upp till fankanserten. Plötsligt uppstod en rörelse bland åskådarna, och alla ansikten vändes mot västsidan, där Olympiasegraren 1896, greken Spiridon Louis visade sig med den olympiska facklan i hand.

Precis kl. 3 anlände till klocktornet en hedersbataljon från riksvärnet. På hederstribunen rådde redan livlig rörelse. Man såg där medlemmarna av de internationella representationerna i Berlin.

I staden fyllas bänkarna undan för undan och hela den jättelika byggnaden blir så småningom fullsatt till sista plats. På hedersplatserna ha de särskilt inbjudna tagit plats. Man såg där bl. a. Sven Hedin, överste Lindbergh med maka samt hela den diplomatiska kåren, m. fl.

Omedelbart framför Klocktornstrubunen var ett salubatteri uppställt. De olika ländernas deltagare stodo uppställda i två led, främst stodo i varje grupp de som boro resp. lands namnskylt, därefter fanbäraren, så de kvinnliga deltagarna, militärer och de manliga idrottsmännen. Kl. 15:51 anlände rikskansler Adolf Hitler, ledsagd av riksrikskassör Adolf Frick, till Klocktornet. Der Führer passerade hedersbataljonens led. Under färden till Stadion hade han hela vägen blivit föremål för stormande ovationer från väldiga folkmassor på gatorna. Från Maratonporten hördes fanfärer, undan där Hitler hälsades av greve Baillet-Latour och excellensen Lewald. Hitler hälsade därefter på Internationella Olympiska kommitténs och tyska organisationskommitténs medlemmar. När Hitler visade sig i Stadion bröt ett våldsamt jubel ut. Rikskanslern hade på sin vänstra sida excellensen Lewald och på sin högra greve Baillet-Latour. Publikens reste sig spontant från sina platser och hälsade Hitler med upprätt arm och dånande Heilrop.

Härmed vero de inledande ceremonierna till ända. Plötsligt skallade kommandoropet: "Flaggorna i topp!" och under högtidlig tystnad från publikens gingo alla de deltagande nationernas flaggor i topp. Endast Olympiaklockans djupa toner hördes ringa in den 11:e Olympiaden. Så tog inmarschen sin början i det nu snart färdigbyggda Stadion. Först ser man Grekland's trupp, helt riktligt. I främsta ledet bakom fanbäraren gick bredvid ordföranden i grekiska olympiska kommittén och kronprins Paul av Grekland maratonlöparen Spiridon Louis, som segrade i 1896 års maratonlopp. Nästa trupp var Egyptens, och från och med detta land följde alla olika nationerna in i bokstavsordning efter deras tyska namn, med undantag för att Tyskland kom sist.

Den massanska tyska truppen fick ett kraftigt bifall, som smälldes till ett särskilt högt ljud, när den franska truppen uppträdde sig. Tyskorna trappade till i marsch, och svenska truppen, som framfördes, i. a. av officerarna, gick högt utmärkt när de passerade Hitlers plats. Även det lilla sveriges

landet från Vinterolympiaden, Norge, möttes av starka hyllningar, vilka dock kulminerade när österrikarna tågade förbi. När Rumäniens trupp passerat förbi hördes plötsligt från olika håll på läktarna svenska beja- och hurrarop. Det var de omkring 8,000 svenska åskådarna bland publiken, som hälsade den blågulda flaggan, som dök upp i ingångsporten. Fanbärare var Bo Lindman, och i främsta ledet såg man prins Gustaf Adolf med kapten Råberg på den ena och major Bredberg på den andra sidan. Bland övriga ledare såg man konstulären Bertel-Nordström. Truppen tågade in i flott hållning och till bejaropen sällade sig applåder och tillrop från den övriga publiken. Svenskarna boro sin blåvita olympiainform och hälsade genom att taga av sina huvhättar. Sitt i truppen gingo seglarna. Kapten Lindmans schwinghult utförde hälsning med fanan. Framför regeringstribunen inbragte en extra applåd. Sprintarna Lennart Strandberg och Lennart Lindgren samt de friidrottare, som redan på söndagen skulle i elden, deltog icke i inmarschen.

Plötsligt slutade militärmusiken med de marscher, som spelats under hela inmarschen, och intonerade i stället Deutschland, Deutschland über allen. Under tonerna av nationalsången, som följdes av Horst-Wessel-sången, lågde världfolket stora trupp in. Omedelbart bakom fanbäraren gick såsom en officiell representant rikssportledaren von Tschammer und Osten. Medan nationalsångerna spelades rådde en högtidlig tystnad, men sedan blevo Heilropen så mycket livligare.

Härmed var inmarschen avslutad, och när den tyska truppen hunnit intaga sin plats på planen hördes i högtalaren baron de Coubertins ord: "Ändamålet med de olympiska spelen är icke att segra utan att deltaga, det viktigaste är icke att vinna utan att kämpa en ädel strid."

Därefter besteg presidenten i Tysklands olympiska kommitté, exs. Lewald, talartribunen och hälsade rikskanslern och de utländska gästerna. Efter talet, som mötogs med stort bifall, vände sig Lewald till Hitler med en anhållan, att han skulle förklara 1936 års olympiska spel öppnade.

Samtliga åskådare reste sig, och Hitler trädde fram till mikrofonen och förklarade den 11:e Olympiaden öppnad. Rikskanslerns ord hälsades med stormande ovationer. Under tonerna av den olympiska fanfären och dån av skottet från salubatteriet steg sakta den femringade olympiaflaggan mot höjden på sin jättemast. Samtidigt uppsändes 30,000 brevduvor, som till alla världens hörn skola bringa budskap om hälsningen. Medlemmarna av Internationella Olympiska kommittén togo jämte de nationella sportförbundens medlemmar plats framför olympiadeltagarna vid talarstolen, och därefter stämde olympiska hymnen upp. Dirigent var kompositören, Richard Strauss. Under det hymnen spelades uppenbarade sig den tyske löparen med olympiafacklan i östra portalen och sprang under mängdens stormande bifall uppför Maratontrappan och tände den olympiska elden. Därefter trädde Spiridon Louis fram ur den grekiska truppen och ställde i sällskap med presidenten Baillet-Latour och excellensen Lewald sina steg till regeringslogen. Under andras tystnad från de hundratusen åskådarna överlämnade han till Hitler den olympiska olivkvisten med orden: "Härmed överlämnar jag Er olivkvisten från Olympia såsom en kärlekens och fredens symbol. Vi önska innerligt att folket alltid skola mötas blott i dessa fredliga tävlingar."

Under tiden hade fanbärarna från alla nationer slutit upp i en halvkrig kring talarstolen. Den tyske olympiasegraren från år 1932, Rudi Imayr, beträdde tillsammans med den tyske fanbäraren talarstolen. Alla fanorna sänktes och Imayr fattade en fik av hokkorfanan och uppläste den olympiska eden: "Vi svära att vid de olympiska spelen vara ridderliga kämpar och att läktna spelens regler. Vi deltaga i ridderlig anda till våra länder och till idrottens ära."

När eden avlägts utförde orkestern och kåren Halleluja av Hindel. Fanorna höjdes åter och sedan Internationella Olympiska kommitténs och organisationskommitténs medlemmar åter begivet sig till sina platser började utmarschen. De olika ländernas trupper blevo föremål för kraftiga ovationer även när de lämnade Stadion. Även nu föreföllt övervakarna att vara populära.

Under öppningshögtidigheterna uppenbarade regnet och det började bli mörkt att klarna upp. Luftslaget Hindenburg bestände hela tiden i närheten av Stadion.

I regeringslogen såg man bl. a. kronprinsen av Italien, prinsessa Sibylla och prins Karl Johan av Sverige, prinsessan och prinsessan Axel av Danmark, Sven Hedin, Clarence von Rosen, J. S. Edström och överste Lindbergh med maka.